

*Voor Rob
omdat daarom*

Juan

en de walvis

Nur 283 / FIN112601

Bisac JUV057000 / JUV002170 / JUV039140

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Mariska Overman

© MMXXVI Illustraties: Charlotte Severeijns

Opmaak omslag: Sanneke Prins, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFFLEVERANCIER

Mariska Overman

Illustraties: Charlotte Severeijns

kluitman

De dag dat ik verdween in de golven

was de mooiste dag van mijn leven

Schrik niet

Ik kwam weer boven

wa t e r

Ik zal je alles vertellen

Zoals mijn opa's mij

hun verhalen

vertelden

Noem me Juan

want zo heet ik

(Let op: je leest Ju

je zegt Goe

Goean

Een naam met fopletters)

Ik ben twaalf en woon

ver v e r v e r in de oceaan

op een van de negen bewoonde eilanden

van een archipel

Is dat geen prachtig woord?

Zeg het hardop en het klinkt als een droom:

Ar-chi-pel

Mijn eiland is het mooiste en vooral het bijzonderste

Wij hebben een echte vulkaan (dichtbij ruik je de zwaveldampen)

heel veel groene heuvels (net een jungle)

en zon, regen, storm of mist (soms alles op één dag)

Maar het meest bijzondere is

dat wij in ons dorp eeuwenlang

in kleine houten bootjes

op walvissen joegen

Walvisvaarders waren we

Baleeiros, in mijn taal

We joegen niet op alle walvissen

O nee

Het moesten potvissen zijn

de grootste tandwalvis

(een mannetje kan wel achttien meter worden!)

De walvis die in het water

rond ons eiland woont

De walvis vol schatten voor ons

helemaal niks
behalve ooohs en aaahs
en camerakliks

De oude bel klingelt nooit meer

Ik dacht er niet echt over na
Het was een mooi verhaal
van vroeger
dat was veranderd in een mooi verhaal
van nu
Tot die ene dag
Die dag dat ik alles zat was
Alles als in echt alles

Ik zal je vertellen over

DieDag

In de kast

naast onze televisie
stond een stuk walvisbot
(zoals bij de meeste families in het dorp)
met mijn opa's hoofd erin gegraveerd
(met harpoen, naast de heilige Maria)
Mijn opa had de walvis zelf gevangen
en hij raakte het bot iedere dag aan
voor geluk
Mijn vader deed dat ook
Ook DieDag, net
voor het ontbijt

Ik zat aan de eettafel
dronk mijn melk
mijn rugtas ingepakt voor school
(favoriete boek mee voor het leesurtje)
Mijn moeder vulde mijn lunchtrommel
Mijn vader zuchtte
en vroeg voor de zoveelste keer
of ik na school
naar zijn werkplaats kon komen
om houten walvisboten te leren bouwen
precies zoals ze die vroeger bouwden
maar die ze nu alleen nog om het jaar
bij de feestelijke bootraces gebruiken

Ik wilde liever lezen
of gamen
of met vrienden
zwemmen in zee

Al zolang ik mij herinner
wist mijn vader zeker
dat ik hem zou opvolgen
(zoals walvisvaarders elkaar opvolgden)
Ik wist zeker
van niet
want ik wil later in Lissabon studeren
zoals bijna al mijn vrienden
(maar durfde dat niet te vertellen)

Dat zeker weten van mijn vader en mij
groeide als een stiltemuurtje
tussen ons in

Kom je vanmiddag naar mijn werkplaats?

Mijn moeder stopte met appel snijden
ik verslikte me bijna
veegde melk van mijn bovenlip
Vader snoof luidruchtig
Hij kende mijn gefluisterde antwoord
al zo lang

Snel gooide ik de touwen los

De stroming trok aan de boot *Kom hier!*

trok en trok

mij

schommelend

naar de horizon

Mijn vingers omklemden de houten riemen

Ik haalde diep adem, lucht vulde mijn longen

Ik vloog vooruit

met de wind in mijn rug en aan mijn kant

Als de wind het wilde, waren we sneller dan het licht

(vertelde opa altijd)

Ik roeide en roeide

tot mijn armen als uitgerekte elastieken voelden

Ik glom

In de armen van de Atlantische Oceaan

was ik welkom

Ik was nu de *Baleeiro*

Een tiental pijlstormvogels

scheerde langs mijn boot

Ik zag het in hun zwarte kraalooogjes

ze vroegen zich af

waar gaat deze jongen heen?

Dat wist deze jongen ook niet precies

behalve natuurlijk: naar de walvissen!

(Het moest wel een potvis zijn

de walvis vol schatten)

Het hele dorp zou voor me uitlopen! Ik zou mijn vader

eens laten zien wat ik kon!

Maar waar?

Waar zwommen ze?

Hoe vond ik ze?

Zonder uitkijktoren, zonder bel

die nu zweeg

Zou mijn vader weten

hoe hij een potvis moest vinden?
Ik boog me over de rand van de boot
Mijn buik drukte tegen het hout
Mijn handen raakten het water
koud tintelende vingers

Mijn vader...

De woorden
die hij schreeuwde
kropen vast
al langer rond
in zijn hoofd
als monsters
onder zijn bed
wachtend op het moment
dat zijn voet net over de rand bungelde
dan grepen ze hem

Woesj!

Een van de pijlstormvogels keilde
vlak naast me
over het water vleugels gestrekt
hij gebruikte de wind perfect
draaide verderop weer om
vloog tegen de wind in terug
naar mij
zweefde langs zij
Als ik mijn arm uitstreckte
zou ik hem kunnen aanraken
Ik spreidde mijn armen
Voor eventjes
vlogen we samen

Mijn vader liet me vroeger ook vliegen
Sterke handen tilden mij
zwierden me rond
in de lucht
Dan lachte ik
giechelde ik
en gierde ik het uit